

RECENSIE. 'Onheil dreigt in Black Creek' van Muziektheater De Kolonie: western vol bakfietsen *****

Voor een linedance meer of minder haalt Thunder Jenkins (Lucas Van den Eynde) zijn neus niet op. — © Jan Marchand

Er is een tijd van komen en een tijd van gaan. Maar een stap terug zetten is moeilijk. Thunder Jenkins, hoofdpersonage uit *Onheil in Black Creek* en sheriff van het westerndorp, houdt de fakkel die hij moet doorgeven liever met gebalde vuisten vast. Een generatieconflict op het scherpst van de snee.

Gisteren om 03:00

•
•
•

Er hangt weemoed tussen de bomen van het Vlaamse westerndorp Black Creek. Heimwee naar de tijd dat Shotgun Sheila en Mariette Manitou kortgerokt op de toog dansten. Toen Thunder Jenkins, Mustang Eddy en Texas Joe stilzwijgend een laatste worstje op de barbecue gooiden. En Wild Bill Jenkins er nog was, de man die Black

Creek stichtte in 1959. Hij timmerde aan het dorp en aan de galg, want die laatste mocht niet ontbreken. De wekelijkse terechtstelling van Wild Bill lokte telkens honderden kijklustigen, tot het fataal misliep.

Met die nostalgische gevoelens en een sfeer van dreigend onheil stapt Thunder Jenkins (Lucas Van den Eynde) het podium op voor zijn afscheidsspeech. Gedreven door de muziek van Bo Spaenc en Geert Hellings, die in volle galop of lichte draf Thunder voortstuwt. Met een gevoel voor drama waar Henry Fonda niet aan kan tippen, stapt hij door de klapdeur van de saloon. Nog voor zijn eerste "howdy" heeft hij het publiek al op zijn hand. Niet dat Thunder zich op zijn gemak voelt. Een cowboy zit liever in het zadel dan op een podium te staan, tenzij voor een linedance. Maar een kort woordje is op zijn plaats, nu hij als sheriff van Black Creek de fakkel doorgeeft aan de volgende generatie. De prille zestiger kan de vroegere gloriejaren moeilijk loslaten en verwacht dat de vlam van de fakkel blijft branden zoals hij dat wil. Daar wringt het schoentje, want zijn kinderen Femke en Jelle zien de toekomst anders. De vergane glorie van het westerdorp wordt vervangen door een educatief en klimaatneutraal ervaringsgericht multicultureel ecocentrum. Inclusief klimaatheuvel en kinderboerderij.

Vastgeroest

Nu kan Thunder Jenkins veel hebben, maar dit project gaat zijn cowboyhoed te boven. Zijn westerdorp vol bezoekers van de bakfietsgeneratie: cowboys hebben voor minder hun wapen getrokken. Als man van weinig woorden, hij is nu eenmaal een cowboy, raakt Thunder toch niet uitgepraat over de puntjes uit het project die hij even wil aanstippen. Het is voortdurend lachen met de manier waarop hij brandhout maakt van eerlijke producten en vergeten groenten, de normen en waarden prijzend die de rasechte cowboy in het hart draagt. Achter de onweerstaanbare humor van schrijver Hugo Matthysen schuilt echter een grote tragiek. Hier staat een verstarde man, vastgeroest in de voltooid verleden tijd, niet bereid om de volgende generatie de nodige ruimte te geven. Met schrik om niemand meer te zijn: zonder het westerdorp voelt Thunder zich uit het zadel geworpen, hij is gewoon Dirk. Om zijn sheriffster te kunnen houden, zou de prairieheld desnoods quinoa verkopen.

De briljant spelende Lucas Van den Eynde, ook de bedenker van het heerlijke concept, laat de teugels vieren. Hij praat en linedancet zich spoorlags door de voorstelling van Muziektheater De Kolonie. *Onheil in Black Creek* is ronduit hilarisch, terwijl een deel van de oudere generatie in het publiek mogelijk niet eens beseft dat ze breedlachend in een spiegel kijkt. (Guy Van Vliet)

Het Nieuwsblad, 28 september 2021